

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 8C/149/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812218484
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľudmila Škvaridlová
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2013:3812218484.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza samosudkyňou JUDr. Ľudmilou Škvaridlovou v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Bratislava, Pribinova ul. č. 25, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s.r.o. Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421 proti odporkyni Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy takto

rozhodol:

Návrh z a m i e t a.

Odporkyni náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa podaným návrhom domáhal voči odporkyni majetkovej škody vo výške 2.223,32 eur predstavujúca náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného Zmluvou o úvere a domáha sa aj nemajetkovej ujmy v peniazoch, lebo samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu zaručeného článkom 46 odst.1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného článkom 6 odst.1 Európskeho Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

Nesprávny úradný postup okresného súdu je podľa navrhovateľa dôsledkom jeho nesústrednej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zmarenie nútenej vymožitelnosti jeho majetkového práva. Uplatňuje si primerane náhradu nemajetkovej ujmy v sume 444,66 eur, t. j. 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom (hodnoty majetkového práva poskytnutého procesnou deformáciou). Náhradu nemajetkovej ujmy uplatňuje za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaných zákonom, stratu dôvery v právo a spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymoženia pohľadávky cestou exekúcie (spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu).

Žiada, aby súd rozhodol medzitýmnym rozsudkom, že odporkyňa je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla spoločnosti POHOTOVOSTĚ s.r.o. nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prievidza, lebo nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávku navrhovateľa, ktorá vznikla zaplatením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.:XXXX/XXX s dlžníkom (povinným - F. V.).

Ďalej žiadal, aby súd rozhodol rozsudkom, že odporkyňa je povinná zaplatiť navrhovateľovi z titulu majetkovej škody sumu 2.223,32 eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 444,66 eur, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia a uplatnil i trovy konania.

Uviedol, že navrhovateľ v súlade s pravidlami riadneho hospodárenia, ako oprávnený subjekt (veriteľ zo Zmluvy o úvere č. XXXX/XXX) navrhol písomným podaním spísaným procedurálnym postupom podľa § 38 a nasl. z. č. 233/1995 Z. z. (ďalej len Exekučný poriadok) súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu, a to z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka. Navrhovateľ navrhol vykonať exekúciu pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho z vyššie uvedenej zmluvy dlžníkom.

Uviedol, že súdny exekútor predložil návrh navrhovateľa na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému Okresnému súdu Prievidza (ďalej len exekučný súd) a požiadal ho o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie.

Exekučný súd bol povinný rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu.

Ďalej uviedol, že exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 26.1.2011 (konanie začalo dňa 3.8.2010) a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 176 dní!).

Uviedol, že nesprávny úradný postup charakterizovaný :

a/ nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov;

b/ vykonaním úradného postupu bez plnenia zákonných podmienok;

bol príčinou konkrétneho následku, ktorý sa prejavil vznikom materiálnej škody a jeho nemajetkovej ujmy na strane navrhovateľa.

Exekučný súd vykonaním postupu podľa § 44 odst.2 Exekučného poriadku spôsobom odporujúcim zákonu, t. j. vykonaním procedúry preskúmania bez splnenia zákonných podmienok, keď súd bez ďalších legálnych predpokladov založil svoju právomoc, dôsledkom ktorej zrealizoval úplný judičiálny proces zahrňujúci zistenia skutkového stavu veci, výberu právnych noriem, aplikácie a interpretácie zmluvných právnych noriem na skutkový stav a meritórne rozhodnutie vo veci na ustanovenie § 44 odst. 2 cit. zákona, čím sa postavil do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá mu v rámci zverenej právomoci ako exekučnému súdu neprísluší. Teda prekročil mieru možnosti rozhodovania o zákonom vymedzenom okruhu spoločenských vzťahov a porušil tak fundamentálnu zásadu právneho štátu - zásadu legality (článok 2 odst. 2 Ústavy Slovenskej republiky). Navrhovateľ ďalej uviedol, že exekučný súd tým, že svojím nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva navrhovateľa na zaplatenie dluhu v časti istiny, a to bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup, formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku vo veci rozhodnutej v právnom štáte medzi navrhovateľom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným odvíjajúceho svoju podstatu od uzavretej Zmluvy o úvere.

Na jednej strane totiž existuje právne relevantný exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý nie je možné zrušiť pre uplynutie lehoty ustanovenia § 41 ZoRK a chýbajúci subjektívny prvok, ktorý vyvoláva právne účinky, avšak je z pohľadu exekučného súdu materiálne nevykonateľný a na druhej strane, nie je možné zo strany navrhovateľa iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie istiny s príslušenstvom, lebo existenciou rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci právoplatne rozhodnutej. Prekážka právoplatne rozhodnutej veci tvorí neodstrániteľnú vadu konania, na ktorú je súd povinný prihliadať (ex offa).

Navrhovateľ sa domnieva, že postup exekučného súdu je nesprávny a v rozpore so zákonom, a v rozpore s ustanovením § 44 odst.2 Exekučného poriadku.

V danej veci neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe a rovnako tak neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala vytvoriť stav zakladajúci reálnu nevykonateľnosť istiny a jej príslušenstva, založený v prekážke veci rozhodnutej.

Uviedol, že nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, lebo počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej istoty, v ktorej sa navrhovateľ v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 odst.2 Ústavy Slovenskej republiky.

Nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu legitímneho očakávania navrhovateľa, že právnym a zákonným postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Navrhovateľ mohol vďaka skorému

rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných prvkov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožiteľnosti jeho pohľadávky a jej príslušenstva, lebo by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá. Na podporu svojej žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy uviedol :

1/ neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku napraviť, spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv navrhovateľa spojených s absolútnou nemožnosťou súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva, vyvoláva u navrhovateľa, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v práve a rovnosť v spoločnosti;

2/ vytvorenie absolútnej nemožnosti súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva, spôsobené v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít navrhovateľa, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov;

3/ nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

Na základe vyššie uvedeného sa navrhovateľ domáha žalobným návrhom náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prievidza.

Uviedol, že navrhovateľ postupoval podľa § 15 odst.1 z. č. 514/2003 Z. z. a písomne požiadal odporkyňa o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody. Odporkyňa však do podania tejto žaloby na žiadosť pozitívne nereagovala.

Navrhovateľ v návrhu vzniesol námietku zaujatosti, preto súd predložil spis na rozhodnutie o tejto námietke sudcov Okresného súdu Prievidza Krajskému súdu v Trenčíne. Uznesením Krajského súdu Trenčín sp. zn. 17NcC 650/2012 zo dňa 6.11.2012 bolo rozhodnuté, že sudkyňa Okresného súdu Prievidza JUDr. Valéria Pišová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Prievidza vedenej pod sp. zn. 8C 149/2012. Uznesením Krajského súdu Trenčín sp. zn. 17NcC 23/2013 zo dňa 29.1.2013 bolo rozhodnuté, že sudkyňa Okresného súdu Prievidza JUDr. Ľudmila Škvaridlová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Prievidza vedenej pod sp. zn. 8C 149/2012.

Odporkyňa žiadala návrh zamietnuť.

Uviedla, že v danej veci nie sú splnené procesné podmienky a návrh považuje za zmätočný.

Uviedla, že v žalobnom návrhu sa vyskytujú viaceré nedostatky, napr. navrhovateľ nedokázal uviesť ani len spisovú značku príslušného exekučného konania, pod ktorou je vedené na súde, chýbajú relevantné údaje, ako dátum doručenia podania na súd, ktoré majú význam pre posúdenú celú vec a dátum, kedy sa navrhovateľ dozvedel o vzniku škody. Nepredložil ani jeden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval vôbec existenciu predmetného exekučného konania, vznik skutočnej škody, nemajetkovej ujmy a podobne. Poukázal len na časť dôkazov a odkazuje na exekučný spis, pričom v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno má sám navrhovateľ. Zdôraznila, že tvrdenie navrhovateľa, že nemá vedomosť o spisovej značke ním namietaného exekučného konania sa nezakladá na pravde, má charakter zavádzajúceho tvrdenia minimálne preto, že kto iný ako oprávnený v exekučnom konaní, ktorý si v súvislosti s ním uplatňuje právo na náhradu škody, má mať možnosť a záujem relevantným a jednoznačným spôsobom identifikovať konanie, v ktorom mu mala byť spôsobená škoda. Neoznačenie spisovej značky exekučného konania, ktorou malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu bolo jedným z dôvodov, pre ktoré Ústavný súd SR odmietol sťažnosť navrhovateľa na porušenie jeho ústavných práv nečinnosťou exekučného súdu.

Ďalej uviedol, že nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody, lebo navrhovateľ uvádza rozhodnutie o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, čo by sa mohlo vysvetliť ako zamietanie nezákonného rozhodnutia, a zároveň namieta nesprávny úradný postup z úrovne priet'ahov. Z takto formulovanej žaloby nie je jednoznačne jasné, na základe akého titulu si navrhovateľ uplatňuje škodu, keď v žalobnom návrhu sa tieto tituly prelínajú a navrhovateľ jednoznačne neuvádza, z ktorého titulu/titulu si uplatňuje svoj nárok, či si uplatňuje nárok z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodov priet'ahov, z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti a vydanie poverenia, alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonnej stanovenej lehote.

K priet'ahom konania uviedol, že navrhovateľ neuvádza kroky, ktoré podnikol na odstránenie neželaného stavu, t. j. neuviedol, či v rámci predbežného prerokovania zo strany odporkyne využil možnosť podania sťažnosti na zbytočné priet'ahy v príslušnom konaní predsedu okresného súdu, resp. možnosť podania ústavnej sťažnosti. Uviedol, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je

oprávnený posudzovať prieťahy v konaní súdu, ale túto právomoc má iba predseda súdu alebo ústavný súd.

K podmienkam uplatnenia nároku na súde uviedla, že dňa 23.4.2012 jej boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 23.4.2012 a dňa 27.9.2012 bola okresnému súdu doručená predmetná žaloba vo veci, teda je zrejme, že navrhovateľ ju nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr. Teda ide o predčasne podaný návrh (§ 16 odst.1 z. č.514/2003 Z. z.). Navrhovateľ aj napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadosti, o doplnenie ktorého ho odporkyňa vyzvala o predbežné prerokovanie nároku a náhradu škody, túto žiadosť nedoplnil. Neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podanej žiadosti a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal. Preto odporkyňa nárok navrhovateľa nepovažuje za predbežne prerokovaný.

Nesprávnymi úradnými postupmi spočívajúcimi v zamietnutí žiadosti o udelení poverenia na vykonanie exekúcie uviedol, že takýto postup súdu nemôže byť nesprávnym úradným postupom pre účely z. č. 514/2003 Z. z. a nemôže ísť ani o škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím okrem iného je nevyhnutné, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, čo v danom prípade nebolo splnené. Poukázal na ustanovenie § 44 odst.2 Exekučného poriadku, z ktorého vyplýva, že 15 dní sa vzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenia poverenia a táto sa týka len prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie. Nie je potom možné logicky predpokladať, že by bol zámer zákonodarcu určiť 15-dňovú lehotu na zamietnutie žiadosti o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie, keďže ide o zložitý proces posudzovania žiadosti o udelenia poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie z exekučného titulu.

K existencii prieťahov v konaní poukázal na ustanovenie § 9 odst. 2 z. č. 514/2003 Z. z. v znení z. č. 412/2012 Z. z., kde je explicitne uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v zbytočných prieťahoch v konaní. V zmysle tohto ustanovenia konajúci súd o náhrade škody môže by pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prieťahov v súdnom konaní len v prípade, ak by tieto boli konštatované na výsledkoch vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenia vybavenia sťažnosti na prieťahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktorý má za následok prieťahy v súdnom konaní, v právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorú Ústavný súd SR konštatoval, aby sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Navrhovateľ si vo vzťahu k predpokladom posúdenia existencie zbytočných prieťahov v konaní nesplnil ani povinnosť tvrdenia, ani povinnosť ich preukázania, a teda odporkyňa vzhľadom na vyššie uvedené nepovažuje existenciu prieťahu v konaní za preukázanú.

K námietke premlčania v súvislosti s nesprávnym úradným postupom odporkyňa uviedla, že k nesprávnemu úradnému postupu okresného súdu malo dôjsť v období pred 23.aprílom 2009. Ak mala teda navrhovateľovi vzniknúť škoda práve nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v zamietnutí žiadosti o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie a to po 15-dňovej lehote, lehota na uplatnenie tohto nároku uplynula po troch rokoch od momentu uplynutia 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie. Vzhľadom na vyššie uvedené, odporkyňa vznáša námietku premlčania pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenia poverenia pred dňom 23.4.2009 (t. j. tri roky pred dňom, kedy boli odporkyňa doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku).

K materiálnej škode odporkyňa uvádza, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa z. č. 514/2003 Z. z. je okrem iného nevyhnutné preukázať existenciu škody. Odporkyňa sa domnieva, že navrhovateľ nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje je možné považovať za hypotetické.

Navrhovateľ nepreukázal existenciu dlžníka, ako úplný základ pre preukázanie toho, čoho sa domáha. Nepreukázal existenciu právoplatného rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenia poverenia a ani nevyhnutnosť pohľadávky. V súvislosti s tým odporkyňa poukazuje na to, že rozhodnutie o zamietnutí iba preukázalo nespôsobilosť konkrétneho rozhodcovského rozsudku byť exekučným titulom. Nulitný rozhodcovský rozsudok nepredstavuje prekážku res iudicatae pre uplatnenie nároku navrhovateľa na súde. Odporkyňa poukazuje aj na to, že ak by aj nastala situácia, že by si toto právo navrhovateľ uplatnil novým návrhom, musel by preukázať v prvom rade, že by mu súd bez akýchkoľvek pochybností priznal požadovaný nárok od dlžníka v sume, v ktorej ho požaduje od odporkyne a v druhom rade,

že pohľadávky sú nevyhnutné v dôsledku pochybenia okresného súdu. To znamená, že nebyť nesprávneho úradného postupu okresného súdu, došlo by k riadnemu a plnohodnotnému vymoženiu pohľadávky. Táto skutočnosť však u navrhovateľa nepreukázala a ani nepreukáže, a to najmä s ohľadom na skutočnosť, že niektorí dlžníci by boli insolventní, niektorí by boli po smrti a podobne. Preto na základe vyššie uvedených skutočností, odporkyňa je toho názoru, že nemôže niesť zodpovednosť a nahrádzať navrhovateľovi materiálnu škodu tak, ako si ju uplatnil v tomto konaní, lebo navrhovateľ nepreukázal jednak vznik a ani výšku škody. Štát nemôže byť univerzálnym ani singulárnym sukcesorom preberajúci zodpovednosť za vzájomné záväzky týchto osôb, pokiaľ je možné uspokojenie týchto záväzkov dosiahnuť iným spôsobom.

K nemajetkovej ujme v prvom rade poukazuje na to, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov v spoločnosti v podobe „frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Navrhovateľ tiež neupresnil, čo a ako situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa. Poukázal aj na to, že požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 20 % z istiny a príslušenstva nie je podložená akýmikoľvek reálnymi skutočnosťami, či rozumnou úvahou. Odporkyňa považuje za nesprávny spôsob určenia náhrady nemajetkovej ujmy percentuálnou čiastkou z tvrdenej skutočnej škody.

Odporkyňa zdôrazňuje, že nemá za preukázaný tak vznik nemajetkovej ujmy a ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch.

Uvádza, že nemôže dospieť k záveru o potrebe priznať navrhovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch ani v prípade, ak by inak boli splnené predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu, s poukazom na § 3 odst.1 Občianskeho zákona a § 17 odst.2 a 3 z. č. 514/2003 Z. z.. V tejto súvislosti nie je možné opomenúť povahu a predmet konaní, v ktorých malo k nesprávne úradnému postupu dôjsť a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti navrhovateľa a povedomí, ktoré je okolo navrhovateľa v spojení s touto podnikateľskou činnosťou vytvorenou. Odporkyňa v tejto súvislosti súdu doložila list Európskej komisie „Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť“ pod č. JUST/A3/RM/kb D(2010) 1360 adresovaný stálemu predstaviteľovi Slovenskej republiky pri Európskej únii, v ktorej Európska komisia poukázala na to, že v súvislosti s podnikateľskými praktikami navrhovateľa dospela k sťažnosti od slovenských spotrebiteľov, ako aj sťažnosť od Slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov, pričom útvary komisie sa o týchto praktikách dozvedeli aj prostredníctvom návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podľa článku 267 ZFEÚ podal na Krajský súd v Prešove. Praktiky navrhovateľa sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, súdy konštatovali porušovanie práv spotrebiteľa, v konkrétnom dôsledku práve podnikateľská činnosť navrhovateľa podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľa vo všetkých úrovniach štátnej moci. Navrhovateľ je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, využívajúca slabé finančné a právne vedomie nízkopriímových osôb. Preto súd musí pozornejšie skúmať akékoľvek podanie navrhovateľa a to najmä v prípade návrhu na vykonanie exekúcie, kde v prípade navrhovateľa automaticky nastáva zvýšené riziko ohrozenia alebo porušenia v právach spotrebiteľa (povinného v exekučnom konaní). Uvedené má vplyv aj na otázku samotného posúdenia nesprávneho úradného postupu, keďže súdy v prípade posudzovania návrhu navrhovateľa na vykonanie exekúcie musia obzvlášť opatrne zvažovať, či povolenie vydajú alebo nevydajú, s čím je spojená vyššia časová náročnosť vykonania procesného úkonu súdom.

Odporkyňa vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti zastáva názor, že navrhovateľ nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, súlad postupu navrhovateľa s dobrými mravmi, ako aj nedostatočnosť konštatovania porušenia práva.

Čo sa týka príčinnej súvislosti poukázal na ustanovenie § 5 odst.1, § 9 odst.2 z. č. 514/2003 Z. z.. Z citovaných zákonných ustanovení je zjavné, že pre úspešné uplatnenie práva na náhradu škody podľa vyššie citovaného zákona je nevyhnutná však existencia nesprávneho úradného postupu (nezákonného rozhodnutia), vzniku škody, či nemajetkovej ujmy, preukázať aj príčinnú súvislosť medzi týmito zložkami. Na základe vyššie uvedených skutočností je odporkyňa toho názoru, že navrhovateľ nepreukázal, že by činnosťou súdu namietanom v konaní došlo k nesprávne úradnému postupu, nepreukázal vznik a ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy a tým neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom. Odporkyňa mala za to, že stav, v ktorom sa navrhovateľ ocitol, si zavinil sám a to spôsobom vykonávania podnikateľskej činnosti, pasivitou pri obhajovaní svojich práv a najmä je už v súčasnosti zjavné, že si uplatňuje ničím neodôvodnené a ničím nepreukázané čiastky, či už v podobe majetkovej škody alebo nemajetkovej ujmy.

Z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle z. č. 514/2003 Z. z., považuje odporkyňa žalobný návrh za právne neopodstatnený a žiada, aby Okresný súd Prievidza návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol a nepriznal mu trovy konania. Odporkyňa uplatnila nárok na náhradu trov konania.

Súd určil termín pojednávania na 31.10.2013, na ktorý sa navrhovateľ, ani právny zástupca nedostavili, doručenie vykázané mali 14.10.2013. Právny zástupca navrhovateľa sa na pojednávanie ospravedlnil dňa 28.10.2013, doručené súdu 31.10.2013. Súdu zaslal návrh na zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a navrhol zrušiť nariadené pojednávanie až do právoplatného rozhodnutia o otázke nestrannosti a o otázke zákonného súdu a v prejednávanej veci nerozhodovať. Zároveň predložil návrh na doplnenie dokazovania. Uviedol, že navrhovateľ zadal objednávku na spracovanie znaleckého posudku, ktorý vyčíslí výšku vzniknutej škody v dôsledku v žalobe opísaných skutočností, za ktoré zodpovedá žalovaná. Po vypracovaní tohto znaleckého posudku ho predloží súdu, pričom žiadal, aby o obsah tohto znaleckého posudku bolo doplnené dokazovanie, vykonané v tomto konaní. Ďalej uviedol, že mu nebolo doručené rozhodnutie KS o vylúčení, resp. nevyhlúčení sudcov OS Prievidza a trval na tom, aby mu toto rozhodnutie KS bolo doručené, že sudcovia OS Prievidza z pojednávania veci nie sú vylúčení, lebo má záujem sa proti tomuto rozhodnutiu brániť všetkými možnými zákonnými prostriedkami, predovšetkým podaním sťažnosti na Ústavný súd SR. Odporkyňa sa na pojednávanie nedostavila, doručenie vykázané mala 14.10.2013, svoju neúčast ospravedlnila dňa 25.10.2013 z dôvodu hospodárnosti konania a odkázala na svoje vyjadrenie, a zároveň súdu zaslala i vyjadrenie odporkyne k predbežnému prerokovaniu návrhu navrhovateľa. Odporkyňa súdu doručila vyjadrenie k žalobnému návrhu, ktoré súd doručí právnemu zástupcovi navrhovateľa a doručí i uznesenie KS o nevyhlúčení sudcov právneho zástupcovi navrhovateľa a odporkyňi.

Súd odročil pojednávanie na 17.12.2013 za účelom doručenia uznesenia KS o nevyhlúčení sudcu právneho zástupcovi navrhovateľa a odporkyňi.

Navrhovateľ súdu doručil poštou zo dňa 28.10.2013, doručené súdu 12.11.2013 návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcov určený na 31.10.2013.

Súd určil ďalší termín pojednávania na 17.12.2013, na ktorý sa navrhovateľ a právny zástupca navrhovateľa nedostavili, doručenie vykázané mali dňa 7.11.2013. Právny zástupca navrhovateľa podal návrh na zrušenie nariadeného pojednávania doručený e-mailovou poštou dňa 12.12.2013 s návrhom na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu. V návrhu uviedol, že nebolo mu doručené rozhodnutie KS o vylúčení, resp. nevyhlúčení sudcov OS Prievidza. Nebol oboznámený, či došlo k prideleniu veci inému sudcovi alebo došlo k predloženiu veci na rozhodnutie súdu uvedenom v § 16 odst. 1 O.s.p. a či súčasťou návrhu boli i vyjadrenia ďalších sudcov, nie je zrejmé, či a ako bolo rozhodnuté súdom uvedeným v § 16 odst.1 O.s.p., a preto navrhol zrušiť nariadené pojednávanie na 17.12.2013 až do právoplatného rozhodnutia o otázke nestrannosti a o otázke zákonného sudcu. Trval na osobnej účasti právneho zástupcu, avšak na takom, ktoré bolo vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Zároveň predložil návrh na doplnenie dokazovania. Uviedol, že zadal objednávku na spracovanie znaleckého posudku, ktorým vyčíslí výšku vzniknutej škody v dôsledku žalobou opísaných skutočností, za ktoré zodpovedá odporkyňa. Po vypracovaní znaleckého posudku bude doručený súdu. Odporkyňa sa na pojednávanie nedostavila, doručenie vykázané mala 7.11.2013, svoju neúčast ospravedlnila e-mailom dňa 12.12.2013 z dôvodu hospodárnosti konania, odkázala na svoje písomné stanovisko nachádzajúce sa v súdnom spise. Ospravedlnila sa i listom zo dňa 11.12.2013 z tých istých dôvodov a nežiadala o odročenie pojednávania.

Súd pojednával bez prítomnosti účastníkov konania.

Súd vo veci vykonal dokazovanie, oboznámil listinné dôkazy - uznesenie KS Trenčín č.l. 16, uznesenie KS Trenčín č.l. 25, uznesenie OS Prievidza č.l. 30, vyjadrenie Okresnej prokuratúry Prievidza č.l. 31, odvolanie č.l. 33, vyjadrenie odporkyne č.l. 61-68, pripojená listina č.l. 69 - 72, návrh na zrušenie nariadeného pojednávania na 31.10.2013 č.l. 74-75, 78-79, návrh právneho zástupcu navrhovateľa na

zrušenie nariadeného pojednávania č.l. 81-82, ospravedlnenie odporkyne č.l. 83-84 a pripojený spis OS Prievidza č. k. 9Er 2738/2010 a zistil tento skutkový stav:

Z pripojeného spisu Okresného súdu Prievidza sp. zn. 9Er 2738/2010 súd zistil, že žiadosť o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, Exekútorského úradu so sídlom Záhradnícka 62, Bratislava zo dňa 22.9.2010 bola doručená Okresnému súdu Prievidza dňa 14.10.2010. Exekútor žiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu - rozsudok stáleho rozhodcovského súdu č. k. SR03782/10, ktorý vydal Slovenská rozhodcovská a.s. dňa 12.5.2010, ktorý nadobudol právoplatnosť 21.6.2010 a vykonateľnosť 24.6.2010. Stály rozhodcovský súd dňa 12.5.2010 sp. zn. SR03782/10 rozhodol, že povinný (X,XX je povinný oprávnenému (POHOTOVOSŤ s.r.o.) zaplatiť sumu 504 eur spolu so zmenkovým úrokom vo výške 0,25 % denne zo sumy 504 eur od 25.9.2010 do zaplataenia, zákonným úrokom vo výške 6 % ročne zo sumy 504 eur od 2.3.2010 do zaplataenia a nahradiť navrhovateľovi trovy konania v sume 177,68 eur, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 21.6.2010 a vykonateľnosť dňa 24.6.2010. Okresný súd Prievidza uznesením zo dňa 30.11.2010 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnej veci 9Er 2738/2010, EX 11602/10 v celosti zamietol. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 15.1.2011. Odvolanie, ktoré podal oprávnený zbral späť, preto odvolací súd odvolacie konanie zastavil uznesením zo dňa 10.3.2011.

Navrhovateľ si podaným návrhom uplatnil nárok na zaplataenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Prievidza, ktoré spočíva v tom, že žiadosti o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie voči povinnému XX.XX.XXXX,(9Er 2738/2010) súd rozhodol po uplynutí zákonom stanovenej lehote.

Podľa § 3 odst.1 písm. d/ z. č. 514/2003 Z. z. - o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení 31.12.2010, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 odst.1 písm. a/ bodu 1 cit. zákona, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 odst.1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 9 odst.1 cit. zákona, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinností orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 odst.2 cit. zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda.

Podľa § 16 odst.1 cit. zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 odst.1 cit. zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 odst. 2 cit. zákona, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Súd po zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania dospel k právnomu záveru, že návrh navrhovateľa je podaný nedôvodne.

Pri posúdení nároku navrhovateľa a platnej právnej úpravy v čase tvrdeného nesprávneho úradného postupu súdu a vzniku škody sa za nesprávny úradný postup považuje porušenie povinností orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody pritom má len ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda. V zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia musela byť pre naplnenie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci uvedené všeobecné podmienky, a to nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

Navrhovateľ v konaní nepreukázal splnenie ani jedného zo zákonných predpokladov zodpovednostného právneho vzťahu.

Súd ďalej uvádza, že navrhovateľ mal možnosť domáhať sa nápravy postupu exekučného súdu podaním žiadosti o urýchlené rozhodnutie vo veci priamo v exekučnom konaní, ako ďalší postup mohol zvoliť a domáhať sa svojho práva na súdnu ochranu, práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov využitím inštitútu ústavnej sťažnosti v súlade s § 127 odst.1 Ústavy Slovenskej republiky.

Súd na základe vyššie uvedeného tiež skúmal, či navrhovateľ podal v označenom exekučnom konaní sťažnosť predsedovi súdu na prieťahy v konaní v snahe docieľiť urýchlené rozhodnutie vo veci.

Súd zistil, že v exekučnom konaní č.k. 9Er 2738/2010 takáto sťažnosť podaná nebola.

Súd nemal preukázané, že by navrhovateľ uplatnil svoje právo podaním sťažností Ústavnému súdu SR pre porušenie základného práva na súdnu ochranu, práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, práva na prejednanie záležitostí v primeranej lehote. Pokiaľ navrhovateľ na Ústavný súd SR takúto sťažnosť podal, tieto boli odmietnuté z dôvodu nedostatku zákonom predpísaných náležitostí podania sťažovateľa.

Navrhovateľ sa domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Prievidza v exekučnom konaní č. 9Er 2738/2010, pričom svoj nárok odôvodňuje tým, že v tejto veci bolo rozhodnuté o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 26.1.2011. Teda k rozhodnutiu o žiadosti o udelenia poverenia došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby a omeškanie trvalo viac ako 176 dní. Súd v exekučnom spise zistil, že žiadosť súdneho exekútora bola doručená súdu dňa 14.10.2010 a súd o tejto žiadosti rozhodol uznesením zo dňa 30.11.2010, teda nie je pravda tvrdenie navrhovateľa, že išlo o omeškanie 176 dní. Súd v tejto veci rozhodol za mesiac aj dva týždne od doručenia tejto žiadosti na Okresný súd Prievidza.

Súd mal nepochybne preukázané, že tvrdenie navrhovateľa o dĺžke konania nebolo pravdivé. Exekučným titulom v danej veci bol rozsudok rozhodcovského súdu zo dňa 12.5.2010, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 21.6.2010 a vykonateľnosť 24.6.2010.

Podľa § 44 odst. 2 Exekučného poriadku účinného do 31.5.2010, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 odst.2 písm. c/ a d/. Ak súd zistí rozpor v žiadosti alebo v návrhu, alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 44 odst.2 Exekučného poriadku, účinného od 1.6.2010 do 31.5.2011 platila právna úprava s tým, že lehota na vydanie poverenia neplatila, ak išlo o exekučný titul podľa § 41 odst.2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku. S účinnosťou od 1.6.2011 do citovaného ustanovenia bola zavedená len úprava ohľadom exekučných titulov podľa z. č. 231/1999 Z. z. - o štátnej pomoci v platnom znení.

Novela Exekučného poriadku vykonaná z. č. 144/2010 Z. z., teda s účinnosťou od 1.6.2010 vypustila zákonnú 15-dňovú lehotu na vydanie poverenia súdnemu exekútorovi, pokiaľ ide o exekučné tituly podľa § 41 odst.2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku. V zmysle § 41 odst.2 písm. d/ Exekučného poriadku platného do 31.5.2011, exekučným titulom sú i vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov ním schválených. Z dôvodovej správy k tejto novele vyplýva, že účelom vypustenia zákonnej lehoty bola skutočnosť, že lehota bola výraznou prekážkou na to, aby súdy mohli objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, pokiaľ išlo o notárske zápisnice a rozhodcovské rozsudky, zvlášť keď išlo o vymožitelnosť plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy. Uvedená novela neobsahovala žiadne prechodné ustanovenia, preto vzhľadom na to, že išlo o novelu procesných ustanovení Exekučného poriadku,

vzťahuje sa na všetky exekučné konania, v ktorých nebolo rozhodnuté o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie k tomuto dátumu. Následne novelou Exekučného poriadku č. 102/2011 Z. z. s účinnosťou od 1.6.2011 bol v § 41 odst.2 písm. d/ Exekučného poriadku doplnený aj o exekučný titul - rozhodcovský rozsudok. Uvedená novela procesného charakteru neobsahovala žiadne prechodné ustanovenia, preto sa vzťahuje na všetky konania, v ktorých súd k 1.6.2011 nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Súd je toho názoru, že i pred 1.6.2011 sa súdnou praxou rozhodcovské rozsudky považovali za exekučné tituly podľa § 41 odst.2 písm. d/ Exekučného poriadku a zodpovedala tomu aj argumentácia odvolacích súdov a nakoniec i dôvodové správy k horeuvedeným zákonom, ktoré novelizovali Exekučný poriadok.

Podľa názoru súdu, vychádzajúc z výslovného znenia § 44 odst.2 Exekučného poriadku, v ktoromkoľvek znení, prípadná 15-dňová lehota sa vzťahovala vždy len na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, ak súd nezistil rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu so zákonom.

Ak teda navrhovateľ považuje za nesprávny úradný postup nečinnosť okresného súdu v exekučnom konaní, v ktorom súd zamietol žiadosť na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote, súd je toho názoru, že vzhľadom na vyššie uvedené, exekučný súd rozhodol o žiadosti exekútora v súlade s Exekučným poriadkom platným v tom čase, t. j. v súlade so z. č. 144/2010 Z. z. účinný od 1.6.2010. Navyše tvrdenie navrhovateľa, že súd rozhodol po zákonnej 15-dňovej lehote je nepravdivé, lebo tak, ako súd uviedol už vyššie, po účinnosti tejto novely Exekučného poriadku zákon 15-dňovú lehodu na rozhodnutie o udelení poverenia už neupravoval.

Takýto záver vyplýva aj z nálezu Ústavného súdu SR II. ÚS 520/2012-39 z 10.7.2013, kde Ústavný súd SR k tejto lehote konštatuje, že z ustanovenia § 44 odst. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že zákon upravuje procesnú lehodu 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre prípad, že exekučný súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie, alebo exekučného titulu so zákonom. Navyše z ustanovenia § 44 odst. 2 Exekučného poriadku nevyplýva, že lehota 15 dní by sa mala vzťahovať na prípad, ak exekučný súd zistí rozpor v žiadosti alebo v návrhu, alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Práve naopak, zákon takúto lehodu v prípade negatívneho rozhodnutia exekučného súdu neukladá.

Súd vydal rozhodnutie v exekučnom konaní do jedného mesiaca a dvoch týždňov od doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom súd podrobne vo svojom rozhodnutí opísal skutočnosti, prečo žiadosť zamietol. Súd preskúmal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Z rozsudku stáleho rozhodcovského súdu súd zistil, že rozhodcovský súd priznal právo na peňažné plnenie na základe zmenky. Oprávnený pripojil k exekučnému titulu aj Zmluvu o úvere. Súd po preskúmaní rozhodcovského rozsudku, pripojenej Zmluvy o úvere a Všeobecných zmluvných podmienok dospel k názoru, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je potrebné zamietnuť pre rozpor exekučného titulu so zákonom. Rozhodcovský rozsudok bol rozhodcovským súdom odôvodnený výlučne len ako plnenie z vlastnej zmenky povinného, ktorá bola vyplnená oprávneným na základe dohody o vyplnení zmenky. Aj právne zdôvodnenie rozhodcovský súd oprel o z. č. 191/1950 Sb.. Súd považoval vzťah medzi účastníkmi konania založený Zmluvou o úvere a považoval ju za zmluvu spotrebiteľskú. Súd v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že povinný nekonal v rámci svojej podnikateľskej činnosti, tiež sa zaoberal, či všeobecnú spotrebiteľskú zmluvu možno podriaďiť aj režimu z. č. 258/2001 Z. z. - o spotrebiteľských úveroch a aplikoval aj § 52 a nasl. Občianskeho zákona. Záverom uviedol, že jediným exekučným titulom je rozsudok vydaný v rozhodcovskom konaní, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37 zákona o rozhodcovskom konaní, je záväzný len pre účastníkov konania, v rozsahu ako právoplatný rozsudok súdu. Keďže rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je v rozpore so zákonom, súd v zmysle Exekučného poriadku žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol.

Nárok na náhradu škody si navrhovateľ uplatnil podľa § 9 z. č. 514/2003 Z. z., keď podľa neho príslušný súd svojím postupom porušil povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, resp. bez zbytočných prieťahov v konaní. V danej veci sa nevedlo žiadne disciplinárne konanie, súd neriešil žiadnu sťažnosť na prieťahy predsedu súdu, nerozhodol Ústavný súd SR, či Európsky súd pre ľudské práva. Súd tak, ako už uviedol vyššie zistil, že poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané po 15-dňovej lehote, pričom z exekučného spisu je zrejmé, že

exekučný súd konal v predmetnej veci priebežne, bez zbytočných prieťahov, pričom poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. 1.ÚS 16/2002, samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prieťahy v konaní. Dĺžka exekučného konania od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 14.10.2010 do vydania uznesenia o žiadosti o poverení vykonania exekúcie dňa 30.11.2010 vzhľadom na vykonané úkony smerujúce k posúdeniu zákonnosti vedenej exekúcie nie je takej povahy, aby len na jej základe bolo možné v danej veci vysloviť namietané porušenie práva navrhovateľa na rozhodnutie o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného článkom 48 odst. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranom čase, zaručeného článkom 6 odst.1 Európskeho Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ak navrhovateľ považuje za nesprávny úradný postup nečinnosť Okresného súdu Prievidza v exekučnom konaní, v ktorom súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote, súd poukazuje na vyššie citovaný nález Ústavného súdu SR II. ÚS 520/2012-39 z 10.7.2013.

Súd nemal za preukázaný nesprávny úradný postup (existenciu prieťahov v predmetom exekučnom konaní), ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

Na základe vyššie uvedeného, navrhovateľovi nemohla vzniknúť majetková a ani nemajetková ujma na základe skutočností a zdôvodnenia tohto rozsudku.

Na základe vyššie uvedených skutočností súd dospel k záveru, že návrh navrhovateľa nebol podaný dôvodne, preto ho v celom rozsahu zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 odst.1 O.s.p., lebo odporkyňa mala v konaní úspech, preto jej vznikol nárok na náhradu trov konania, avšak trovy konania jej nevznikli, preto súd o trovách konania rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia, prostredníctvom Okresného súdu Prievidza na Krajský súd Trenčín, písomne v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecným náležitostiam (§ 42 odst.3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 odst.1 O.s.p.).